

Patrimoni de la Humanitat

Dv, 18/07/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

En aquests temps en què sembla que la individualitat és l'origen de tots els èxits i vol imposar-se com a element determinant en la construcció d'una nova naturalesa de societat, és bo aturar-se un moment i qüestionar-se: "Per què som?". I si ho reflexionem amb profunditat ens trobem amb una paradoxa: **"Som perquè som amb els altres"**. És a dir, davant el creixent individualisme hi trobem la dependència vers aquells que ens envolten; tot i que la societat actual ens porti a fer-nos creure que ho podem tot en realitat la força ens ve dels altres, sense els quals no seríem, ni de bon tros, persones. Som éssers que ens complementem, que sumem, que creixem en la convivència.

Relacionar-se és intercanviar. Cal envoltar-se de gent que sàpiga donar i estar disposats a rebre, i alhora, tornar a donar, ja que aquesta retroalimentació és la que ens permet ser, i hem de poder-ho apreciar en el desprendrement del fet de donar. Molts cops donar s'expressa en el dir, un fet que la majoria de vegades és molt més que les nostres paraules, una eina que fem servir de manera innata amb un doble vessant: per una banda la part racional que porta la paraula en si mateixa, i per l'altra, la part de sentiment definida pel to d'aquell que les pronuncia. Aquesta bidireccionalitat no sempre és interpretada pel receptor, fet que tendeix a provocar malentesos alimentant l'espiral de la malícia.

Cal copsar cada instant de la vida humana, per simple i quotidià que sembli, com un instant únic i irrepètible, digne del seu moment, misteri d'una vida viscuda amb qualitat i equitat.

No som ni millors ni pitjors, som diferents, amb interessos diferents amb expectatives diferents, amb il·lusions d'allò més diverses i imprevisibles..., conscients que tots tenim les nostres pròpies misèries. És impossible estimar tothom, però el cas és que estem obligats a respectar l'altre perquè és una persona com nosaltres, de qui sovint desconeixem la història i sentiments -però no per això és menys digne de viure- i gràcies a la qual nosaltres som.

La pensadora Nel Noddings, en parlar de l'ètica de la cura, posa de manifest la necessitat de transformar les pautes socioculturals. El desenvolupament humà necessita sobretot la cura que rebem de les persones amb les quals estem vinculades afectivament o no; és a dir, ens cal relacionar-nos, donar i rebre per a poder ser. A tenir cura dels altres, se n'aprèn exercint aquesta actitud cabdal per a acompanyar els altres en el seu creixement personal. Preocupar-se pels altres hauria de ser l'eix vertebrador de la nostra vida, perquè també és la nostra plena satisfacció.

Ben lluny de deïficar la Persona -amb majúscules- ha d'estar sempre al centre. Al voltant de l'ésser humà és a partir d'on hem de construir, de riure i de plorar, d'entendre i de comprendre, d'expressar i de créixer, de patir i de ser feliços... La Persona proclamada com a veritable Patrimoni de la Humanitat, per a ser plenament respectada, sense excepcions. Qui som cadascú de nosaltres per a manllevar la vida a un altre, per a vexar-lo, per a maltractar-lo fins a la mort, física, psíquica, espiritual? Qui som cadascú de nosaltres per a no reconèixer en l'altre el nostre germà? Per a no veure-hi una persona?

Som perquè som amb els altres, la humanitat ha avançat gràcies a això i ha retrocedit milers de passes quan s'ha deixat portar per enveges, per esgarrifoses violències sense sentit, per absurdes ignomínies vers altres éssers humans que haurien de formar part de l'anomenat Patrimoni de la Humanitat.